

Jules Verne

Tajemství Viléma Storitze

Pro cizince s pokročilou znalostí
českého jazyka převyprávěla
Alena Kuzmová

Jules Verne

TAJEMSTVÍ VILÉMA STORITZE

Pro cizince s pokročilou znalostí českého
jazyka převyprávěla
Alena Kuzmová

O SPISOVATELI

Jules Gabriel Verne (8. 2. 1828 – 24. 3. 1905) byl francouzský spisovatel dobrodružné literatury a jeden ze zakladatelů žánru vědeckofantastické literatury (science fiction). Jeho knihy jsou dodnes oblíbeny hlavně mezi mládeží.

Narodil se ve městě Nantes jako nejstarší z pěti dětí. Jeho otec byl právníkem a matka pocházela z nantské rodiny námořníků. Již jako žák byl Jules velmi nadaný a obdržel několik ocenění za zeměpis, latinu a řečtinu. Ve věku jedenácti roků se chtěl plavit jako plavčík na lodi do Indie, avšak jeho rodiče tomu zabránili. Otcí musel slíbit, že bude cestovat jen ve svých snech. Na jeho přání začal studovat práva v Paříži. Do Paříže přijel právě v době vrcholící únorové revoluce roku 1848. Během studií navštěvoval literární salóny a pustil se do psaní her a četby některých významných spisovatelů, jako byl Alexander Dumas a jeho syn či Victor Hugo, jenž měl velký vliv na jeho tvorbu. V této době Jules trpěl finančními problémy a často hladověl, což ovlivnilo negativně jeho zdraví. Přesto složil úspěšně právnické zkoušky a začal pracovat jako advokát.

Již v mládí se Jules pokoušel o literární činnost. Psal básně, písně, povídky a divadelní hry. Nadchl se také pro vědu a geografii a zaujal ho nový literární žánr – cestopis. V roce 1862 se seznámil s nakladatelem Pierrem-Julesem Hetzelem, který vydal jeho román Pět neděl v balóně. Měl tak obrovský úspěch, že nakladatel nabídl

Verneovi smlouvu na 20 let, v níž se Verne zavázal napsat 2 svazky ročně. Tato smlouva jej finančně zajistila a mohl se živit pouze psaním. Vydavatel vymyslel souhrnný název pro Verneovo dílo: Podivuhodné cesty.

Jules Verne hodně cestoval a zážitky z cest promítl i do svých románů. V jeho díle se také odráží všechny znalosti zeměpisné, geologické, fyzikální i astronomické, tak, jak je do té doby shromáždila věda. Všechny tyto poznatky dokázal Jules Verne barvitým a poutavým způsobem zpracovat do svých románů. Ve svých knihách předpověděl řadu technických a vědeckých objevů a vynálezů, například dálkové řízené lety balónem, skafandr, kosmické cesty, elektrický motor, tank, vrtulník a jiné. Za Verneova života obsahoval cyklus Podivuhodné cesty 54 titulů. Jeho syn Michel pak rozšířil cyklus ještě o dalších 8 knih, mezi něž náleží i titul Tajemství Viléma Storitze.

V roce 1888 byl Jules Verne zvolen radním města Amiens. Zde také zemřel ve věku 77 let.

PŘEDMLUVA

Tajemství Viléma Storitze patří mezi méně známá díla J. Verna. V tomto dobrodružném románu se autor obrací do světa fantastiky, ale stejně jako ve svých dalších slavných románech se zde staví za vědecký pokrok a rozumové vysvětlení všech záhad.

Poněkud zjednodušená forma stejnojmenného románu je určena cizincům, kteří si pomocí četby chtějí procvičovat a utužovat své znalosti českého jazyka nabyté dlouholetým studiem či pobytem v České republice.

Příjemnou zábavu s touto knihou vám přeje

Alena Kuzmová

1. KAPITOLA

„Přijed' co nejdřív, milý Henry, už se tě nemohu dočkat. Krajina je tu nádherná, nebudeš litovat. Tvůj oddaný Mark.“ Tak končil dopis, který mi poslal můj bratr Mark Vidal z jižních Uher. A byly to právě tyto poslední řádky jeho dopisu, jež způsobily, že jsem se stal svědkem událostí tak podivuhodných, že by si o nich netroufli psát ani ti nejsmělejší básníci. Ale ať již mi lidé uvěří nebo ne, nemohu odolat své touze prožít znovu tyto podivuhodné události v příběhu, který vám chci vyprávět.

Mému bratru Markovi bylo tehdy dvacet osm roků a byl již úspěšným portrétistou. Spojovala nás hluboká a upřímná láska, která z mé strany byla téměř láskou otcovskou. Byl jsem o osm let starší než Mark. Když nám zemřeli rodiče, začal jsem se starat o jeho výchovu. Protože měl mimořádný talent pro malování, chtěl jsem, aby se stal malířem. Poslechl mě a později dosáhl velkého úspěchu.

Mark měl v úmyslu se oženit. Po několika týdnech prožitých v Pešti, kde namaloval řadu zdařilých portrétů, odjel lodí do Ragzu. Tam začal navštěvovat pohostinný dům doktora Rodericha, jednoho z nejproslulejších uherských lékařů. Všichni lidé ve městě si ho vážili, neboť nikdy neodepřel pomoc ani těm nejchudším pacientům. Žil společně se svou manželkou, synem kapitánem Haralanem a dcerou Myrou. Mark a Myra brzy našli v sobě zalíbení. Znal jsem Myru z nadšených dopisů svého bratra a přál jsem si ji poznat. Mark toužil

po okamžiku, kdy mi ji představí, a stále opakoval, že se mě jeho snoubenka nemůže dočkat. Napsal mi, že jakmile přijedu, stanoví datum svatby.

Nemuseli mě dlouho přesvědčovat. Také jsem se chtěl seznámit s Myrou předtím, než se stane mou švagrovou. Navíc jsem se těšil, až poznám tuto část Uher. Vždyť tato země měla významnou roli v dějinách střední Evropy. Rozhodl jsem se, že pojedu dostavníkem do Vídně a potom lodí po Dunaji do Ragzu. Chtěl jsem vidět nejzajímavější část toku této nádherné řeky na hranici se Srbskem. A zpátky jsem se mohl vrátit přímo dostavníkem. Předpokládal jsem, že odjedu na tři měsíce. Proto jsem vyřídil některé naléhavé záležitosti, obstaral jsem Markovi potřebné doklady a začal jsem se chystat na cestu. Má příprava netrvala dlouho, neboť jsem si nechtěl brát mnoho zavazadel. Nezapomněl jsem si však zabalit příhodný oděv pro slavnostní příležitost, která mě v Uhrách očekávala. S jazykem jsem si nedělal starosti, neboť jsem uměl německy a věděl jsem, že v Uhrách ve vznešené společnosti lidé běžně mluví francouzsky. Ostatně můj bratr se v Rakousku-Uhersku vždy dobře domluvil.

Odpověděl jsem tedy Markovi na dopis a požádal jsem svého bratra, aby vyřídil Myře Roderichové, že též hořím touhou se s ní setkat. Dodal jsem, že vyjedu co nejdříve, ale že nemohu stanovit přesně den svého příjezdu do Ragzu, neboť se cestou může ledacos přihodit. Ujistil jsem však Marka, že se nikde zbytečně dlouho nezdržím a občas napíšu, aby Myra mohla odhadnout, jak daleko jsem od jejího rodného města.

13. dubna, v předvečer svého odjezdu, jsem zašel k svému příteli, policejnímu poručíkovi. Chtěl jsem si vyzvednout cestovní pas a rozloučit se s ním. Poručík mě požádal, abych od něho pozdravoval bratra. Znal ho osobně a už slyšel o tom, že se hodlá oženit.

„Vím také, že rodina doktora Rodericha patří k těm nejváženějším v Ragzu,“ dodal.

„Někdo vám to řekl?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Ano, včera na večírku rakouského vyslanectví. Byl to jeden důstojník z peštské posádky, který se spřátelil s vaším bratrem za jeho pobytu v Pešti. Velmi ho chválil, měl tam prý úžasný úspěch. A chválil též rodinu Roderichovu. Doktor Roderich je prý vynikajícím vědcem a Myra je okouzlující dívka.“

„A zdá se, že můj bratr je do ní zamilovaný až po uši.“

„Buďte tak laskav, můj drahý Vidale, a vyřiďte mu mé blahopřání. Jistě mu budou někteří lidé závidět jeho štěstí, ale...“ Můj přítel se odmlčel, chvíli váhal a pak pokračoval: „Nevím, jestli to není indiskrétní, když vám prozradím...“

„Indiskrétní?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Víte, milý Vidale, možná že váš bratr o tom neví. Jde o to, že jeden vytrvalý nápadník obletoval Myru Roderichovou několik měsíců před příjezdem vašeho bratra do Ragzu. Doktor Roderich ho ale rázně odmítl.“

„Myslím tedy, že se tím nemusíme zatěžovat. Konečně, kdyby Mark věděl o nějakém soku, byl by se o něm zmínil ve svých dopisech. Takže to určitě není nic důležitého.“

„To je pravda, ale stejně si myslím, že byste o tom měl raději vědět. Jde o to, že když ten člověk požádal o ruku slečny Roderichové, vyvolal tím v Ragzu rozruch.“

„Jistěže, jsem rád, že jste mě o tom informoval. Ale hlavní je, že tato záležitost je již vyřízená.“

Když jsem se však chystal odejít, nedalo mi to a musel jsem se zeptat:

„Poslyšte, příteli, prozradil vám ten váš známý jméno toho odmítnutého nápadníka?“

„Ano, jmenuje se Vilém Storitz.“

„Vilém Storitz?... Je to snad syn toho známého alchymisty, který se proslavil svými objevy?“

„A Německo je na něho právem hrdé.“

„Ale ten zemřel před několika lety, ne?“

„Ano. Ale jeho syn žije a je to prý prapodivný člověk.“

„Prapodivný? Co tím myslíte?“

„Nevím, ale ten důstojník z vyslanectví říkal, že je jiný než ostatní lidé.“

„To tedy začíná být strašně zajímavé! Má tento odmítnutý milenec tři nohy nebo čtyři ruce či nějaký šestý smysl?“ žertoval jsem.

„O tom nic nevím, ale myslím si, že jde spíš o jeho morální vlastnosti než o jeho podobu. V každém případě byste se měli mít před ním na pozoru.“

„Budeme opatrní. Alespoň dokud se slečna Roderichová nestane Markovou manželkou,“ ujistil jsem svého přítele.

Nato jsem srdečně stiskl poručíkovi ruku a odešel jsem domů. Byl jsem klidný, neboť jeho informace mě naprosto neznepokojovaly.

2. KAPITOLA

14. dubna jsem nasedl do drožky a odjel z Paříže. Cestou se mi nic zvláštního nepříhodilo a za jedenáct dní jsem dorazil do Vídně. Z Vídně to byla jenom míle k břehu Dunaje. V předvečer svého odjezdu do Ragzu jsem si zamluvil místo na velké plachetní lodi, která se jmenovala Dorothee. Na palubě byli lidé ze všech konců světa: Němci, Rakušané, Maďaři a Angličané. Nejdřív jsem si obstaral lehátko ve společné noclehárně. Nemohl jsem tam však umístit svá zavazadla, a tak jsem je nechal vedle lavičky na palubě. Tam jsem seděl po celý čas plavby a po očku je hlídal.

Loď byla poháněna proudem a silným větrem, a tak plula velmi rychle. Delší přestávka byla v Pešti. Využil jsem volného času a vydal se na prohlídku města. Večer jsem zašel do jednoho z největších hotelů, abych si odpočinul. Objednal jsem si oblíbený maďarský nápoj – bílé víno se železitou vodou, jenž mě příjemně osvěžil. Potom jsem pokračoval v procházce.

U jednoho novinového stánku mě náhle zaujal titul napsaný šwabachem: „Výročí Otto Storitze.“ A četl jsem dál: „Za dvacet dní, dne 25. května, se bude ve Spremburgu konat pietní obřad k výročí úmrtí Otto Storitze. Tento neobyčejný muž proslavil Německo svou vynikající vědeckou prací a překvapivými objevy, jež přispěly k rozvoji fyzikální vědy. Je známo, že lidé, kteří věří v nadpřirozené věci, považovali Otto Storitze tak trochu za čaroděje. Před sto či